

מסורת הש"ס

רע"י

מִן עֲרָאִי. כְּמוֹ שֶׁאֵר טַעַל גְּמוּר:
דְּאִי כּוֹתִי לֹא הִפְרִישׁ מַעֲשֵׂר מִן
הַ דְּנִפְשִׁיהּ קָאָמַר: אִם יִשְׂרָאֵל חֲשׂוֹד
חֲסִיּוֹת שְׂבִיעִית בְּשִׁמְיִית (א) יִשְׂרָאֵל
הַמִּנְכֵּשׁ עִמּוֹ בְּשִׁמְיִית מוֹחֵד לוֹ לֹאֲכֹל

(א) רש"י ד"ה אם ישראל יסור וישראל מבכש עמו בשמינית: (ב) ד"ה ולמא יסור' אי אחיה בעין כגון בעיל: (ג) ד"ה חייבת במעשר כל העשרה ליתרון וכו' וחייב בכל:

לרוב, תורמוס, א.

המנכ"ש קים הכהני
בהסיוות, נרימל היל
מפרומות נפ' (הזרע
פרומה). הזרע פשתן
עוקר ופולש מהס להרחיב

מהן משום גרדיולי היתר שגדלו
בשמית מעלין את האיסור: ודלגה.
הא דרבי שמעון ק"א אלעזר גרדיולי
היתר מעלין את האיסור כדבר שזרעו
כלה. וקא פריך ותי מתי אמרת
דכדבר שזרעו כלל מיייר והמתי ואלו
סין כסיות הלף לוי"א מכלל דכדבר
זרעו כלל מיייר ואפי"ה מותר
ושמע מתי גרדיולי היתר מעלין את
האיסור ולעולם מהא פסטה: וקא
פריך ענה דלמא מהא לא תפשוט
דנמדוכין קא מיייר ושמיא כלו כסין
יחזיקין ליתא לעקר ציין שהא
מחזיקין לכושן כדו גרדיולי: בטלי:
תריך הא לא מתי אמרת דחשור על
השביעים קמיי. וכין דחשור הוא
אלא תמגה ליה להכריץ ידוים
ואלימים מאכילין ולעולם תפשוט מתי
גרדיולי היתר מעלין את האיסור:

הכותי בחסיות אוכל מהן
מעשרן ודאי רבי שמעון בן
ישראל חשוד על השביעית
ת מותר למימרא דגידולי
האיסור ודלמא ברבר שורעו
לו הן חסיות כגון הלוג השום
זא במדוכנין חשוד על
ודלמא בתערובת המנשב
וי תיובתיה דרבי יוחנן ודרבי
יצחק שניא שביעית הואיל
דקע במילתה נמי ע"י קרקע
סורו ע"י קרקע ואין במילתו
דתניא "לימרא מעשר טבל
והשביחה והרי היא כעשר
במעשר ובשביעית ואותה
לילה ממקום אחר לפי חשבון
אמר

בחסות. מפרש לקמן דחסות
והשם והנזלים: אוכל מהם עראי.
הוטבלו למעשר דכיון דמעשר ידיהו
מן להכי ועוד דכיון דקיס לן בזה
מעשר

ודאי מתחמא לא בלא לדי גורג'י
 מתחמא ללא בשביל מעשה. כך נראה
 נצטוו: ומעשרן ודאי. דקים
 שיהיה שלל עשר: למוצאי שביטות
 וזוהי. לאכול ארון עליו שגדלו
 בשבטות דודאי גידוליהן רבין על
 עיקר ארסור המעורב בהן. ואחרים
 ופשוטו בדקים כי דהיי ואלן אורג:
 ודלמא נעצרו. כלומר נעצרו:
 אחר כך בחסות אחרות:
 ונכוד שהוא מנכס קטני.
 שחשב שחשב שחשב שחשב שחשב
 על פי שאין
 נאמן מעורבות: וקדמא כמדינת:
 שחשבו מעורבות הללו ודלמא
 נעצרו קטני. ולא טרח בהם. הלכך
 נעצרו שחשב שחשב שחשב שחשב
 על פי שאין
 נאמן מעורבות: וקדמא כמדינת:
 שחשבו מעורבות הללו ודלמא
 נעצרו קטני. ולא טרח בהם. הלכך
 נעצרו שחשב שחשב שחשב שחשב
 על פי שאין

ל"ט א מ"י פ"ו מהל'
מעשר הלכה ד:

אלא מן הדיון המגבש

[illegible]

לכרי יותנ דאמר לעיל [סא] כלל שנטע
סור אלמא סכירא לה דאין גדילין
עיס וואיל ואיסורה על ידי קרקע
על ידי קרקע מה שאין קע עלה
כלאס נמי מעשרת הוא דקא גרים:
מן מעשר שמיא חיצת בו
ידי כשציעת משום דהפקרה יניהו:
הכל קידם וזון הביעור: ואוסה
ד. מעשר מן המעשר אבל מיניה וזיה
ידי הוא ליה מן הפטור על החיוב:
מעשר

ולמה שסבכה בוקנה וכו' אסור ולרבי יוחנן בדרס אע"פ שנעקר הכרס אסור אלא שמתלין את העיקר: שניא שביעיות נדכאכיז ושכחה הארזי) ביטולה על ידי דמקרו וזמן גרס לא יצטור וכלאים חייבים במעשר. היינו מעשר מן קודם שזרעה ולא בטלה דפטורי בשעשביעיות. שגריך לצנוח את הכל יצטרף מעשר עליה ממקום אחר. מעשר לא דכיון ליתרין דמוספת פטרי הוי

אותן תסיוס בין שאר ירקוס של
תסוס הכי שרי הוואל דלמיה לעיקר
יהי דישמעאל אמרי דאין גידולי הישר
דעק המכנס קסני. בנאות מין
יענה מהא דגידולי הישר מעלין אין
גידולי הישר מעלין אין האיסור יומא
בי יומא דאמרו אין מעלין: הוואל
דשנאה הארץ (ויקרא כה): בשיתלו
דגידולי על עיקר אכל ערלה דממירי
אלא בשנים וכלאי הכרס אינה חוסרת
דשנינו וקמרי שפ"ה אין בגידולין
בגידולין

שנעשו
גדולים
קרקע.
ערלה
גרים:
צו
ינעו:
ואתם
הציה
החיו:

רמז מעשר טבל. לישראל של טבל שהורגת מעשר חרעה בקרקע כשאינה מעושרת: **ובשביעית.** נמי ששביעית נוהגת ע"פ שיעורה עכשיו לרץ לעשרה פעם מעושרת: **ומעשר עליה ממקום אחר.** ממ"א לא ידעין מ"ר: **לפי השבון.** יעשה דפשיטא ליה גדולי היתר מעלין את אה

מֵעַר וְכִי לִיעֹרָא מַעַשֵׁר מִן הַמַּעֲשֵׂר דְּהֵינּוּ תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר חַיִּיבָה בַּמַּעֲשֵׂר. כֹּל (א) עֵשֶׂר לִיעֹרָן: וְיִשְׁלַח יִשְׁחָר בֶּכֶךְ זֹרְעָה כְּשֶׁלִּינָה מַעֲשֵׂר הַחֹדֶשׁ עַל הָעֵץ. לִישָׁנָה טַלְמִירָנָה מִמֶּנָּה חַיִּיב בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר וְכִי לֹא אִמִּי דַפְּשִׁיט

גבי לוי היו טבל דאמתי לא תרם ממנו המוספה והעיקר שרבו גידוליו כ"כ: אמא שורשו חייב בכל: ואוסה ליטרא.

אשר יעשר לישראל שיהיה אשחכד. אלמלא יין את האיסור דהא חזק הכא דחייב לה

ידועו הימר אינע מעלן האיסור: אבד רבי צחק
לומר געניטע הימר וואסער מלי עד יד קרקע
ונל געל נצח דילדע אפסנע בוקנע הימר מלי
דע תפארן דיוולן לחולל געניטע וכן נצח דלי
רעס ולכן לא מנעטע הימר לאיסור: והי' עשר
דער ענל געטעטע והי' הו' עשר לטריט חייב
חטות עשר כלומר שיה' א מעשר ראשון והי'
טעל נצח:

שמינכה חזקה ויגבי כלל שגשבו ברכס גדדולי היה
 ע"י הרקע בבילה גבי ע"י הרקע. לומר
 ש"ה אלס נ"י אחיז שמינכה אל היה אל עיל
 לתגלל יאדור בחלה אל שמינכה ממילא שמינכה
 קר הכנס היחיד כל על די שגשקר הכנס ולכן
 המיזר על די חשקן דמינא עטולא מעשר טול
 א מעשר פליה לפי חשקן היזה עטולא לתרומת
 א טולא לתרומת מעשר וידעויל ש"ה נג

היה כען מנוסה אל כל דימחאל דאן זשע:
 ודיס דמיונין, שדוק ודקט עס מירט
 דאן די ידע: ודיס דמיונין, שדוק ודקט עס מירט
 ודמיונין דה דיט דבן פאן די טוט ודבן מירט
 נמי הוה מלי לשני אקוויס דמיונין: איס
 דהסר דאן דמיונין הוה שטילן דאן האסיר: שני
 קט, שטילן דמיונין מוזירן קרקע ווא מוירט לא
 וואל איסיר ודמיונין שטילן דמיונין שטילן דמיונין

נחשו: כי כאשר רשם ברבר שוחר
העיקר: הלוה, מין קטעני הוא ואין
קטני: ואין דרכו לערוך ולטעול האיסור
עמו כצומו פירותו משום שיעור
הקני: דמשמע שאוכל בשעת יכוש
הדיב: יוצאן, דלמדי לעיל בני מילה
על ידי קרקע במלחמה נמי: ע"ז יד
וכן האיסור להיטור מלחמה שיש
משניות

זיין להו מערדנין ודמי למנעל איסור זידיס האבן
 זיך: "ישראל מעשה מבי". מעשה ראשון שלא האבן
 גדולה ומעשה הדורה לעננה וזיך למקן אותה
 ה' חזמה ומעשה היינו מדרבנן בעלמא לאחורא
 לעינא אף על גב

וּבְנֵי אֱלֹהִים עַל יְדֵי עֲקִירַת הַכֶּרֶס לֹא חֲשִׁיבִין לָהּ
קִרְבָּנָה. כְּשֶׁמִּתְעַרְבִין מִמֶּלֶךְ גְּדִילִין מִן הַטִּיקָר: יִשְׂרָאֵל
וְיִשְׂרָאֵל לִיטְרָא הַכּוֹפֵר מִמֶּנּוּ תְרוּמָה גְדוּלָּה וְיִשְׂרָאֵל
עַל פִּי שְׁחִיזְנוּהוּ דָּקִין עָלָּה לְהַפְרִישׁ עֲלֵיהּ תְרוּמָה

אפשר להתעבר יחד איסור ויהיה מעלנו נמחור
הר דאסורו על ידי קרקע הוא. להורע פלה
ורא במעשר כשי המעשר יבטלית אם וזה
הוא מעשר קדיה לפי השבון. כלומר מפרש
על עמוד נענו ודרך להפרש עליו תרומת מעש

אם האיסור אצל ערלה וכלאי הכרס
ידיים הנקרא אין גידולין מעלין את העיקר; והרי
שלא הופרש ממנה הריבית מעשר; חייבת אותה
אם כנחלה לפי שנכנסה בגידולין; ואותה
לאומרה גדולתין לא מבטלין עיקר מדאורייתא
אם על גבי מעשרות מחלה;